

Benedek Elek: Habakuk

Volt egyszer egy király s annak egy igen kedves udvarmestere: Habakuk a neve. Valahányszor a királynak tanácsra volt szüksége, Habakukhoz fordult, s Habakuk adott is tanácsot, de nem az ő fejében termett az. A hamis Habakuk mindig egy kevés haladékot kért, hogy el ne siesse a tanácsadást, aztán hirtelen összehívta a soktudó embereket, akik a király udvarában laktak, azok aztán meghányták-vetették a dolgot, Habakuk meg szaladt a királyhoz a jó tanáccsal, s úgy adta elő, mintha az ő fejéből pattant volna ki. Hanem a tudósok megsokallották Habakuk csalafintaságát, s panaszra mentek a királyhoz.

- Felsőleges királyom - mondta a szónokuk -, panaszunk van Habakukra. Mi fundáljuk ki a jó tanácsokat felséged részére, s mégis Habakuké a tisztesség. Már pedig higgye meg felséged, hogy ez a Habakuk hatökör. Soha még egy jó tanács nem született az agyában. Tessék csak próbára tenni.

- Jól van - mondotta a király -, majd próbára teszem. - S kegyelemben elbocsátotta a tudósokat.

Mindjárt hívatta Habakukot.

- No, Habakuk, tudom, hogy te vagy a legbölcsebb ember az országban, s bizonyosan megfelelsz arra a három kérdésre is, amit én neked most feladok. Felelj meg hát nekem először is erre: hol kél fel a nap? Másodsor: milyen messze van a föld az égtől? Harmadszor pedig: mit gondolok én?

- Felsőleges királyom - izgett-mozgott Habakuk -, nehéz kérdések ezek bizony, nem tudok megfelelni mindjárt. Hanem ha három napot kapnék a három kérdésre, talán kisütnék valamit.

- Jól van, hú szolgám, Habakuk, megadom a három napot - mondotta a király, s Habakuk mély hajlongások közt eltávozott.

Hej, szegény Habakuk! Most már mit csináljon? A tudósokhoz nem fordulhatott, mert hiszen jól tudta, hogy azok mártották be a királynál. Nem volt maradása a palotában, de még a városban sem, búsan bolyongott a város határán, a végtelen pusztaságon. Amint ment, mendegélt, megszólítja egy juhász, aki éppen Habakuk juhait őrizte:

- Adjon isten, nagy jó uram, miért olyan szomorú?

- Hej, ne is kérdezd, nagy a gondom!

De a juhász addig faggatta, hogy Habakuk elmondta, mi nyomja a lelkét.

- No, ez ugyan nem nagy dolog - mondotta a juhász. - Kár ezért búsulni, hopmester uram. Cseréljünk ruhát, hadd menjek én a királyhoz, majd megfelelek én a kérdésekre.

Habakuk nem sokáig gondolkozott, levetette csillogó-villogó ruháját, aztán a juhász subáját hátára vetette, a botját kezébe vette, s úgy billegett-ballagott a nyáj után, a juhász meg felvette a fényes hopmesteri ruhát, s ment a király színe elé.

Bezzeg, hogy a király nem ismerte meg, mert jóformán rá se nézett, csak odavetette:

- No, Habakuk, kész vagy-e a feleletekkel?

- Kész, felséges uram.

- Hát hol kél fel a nap?

- Felsőgednek a palotában, nekem meg a pusztán.

- Hogyhogy neked a pusztán?

- Úgy, hogy ma ott virradtam meg, mert éjjel-nappal a pusztán jártam-keltem.

- No, jól van, Habakuk, akkor hát helyesen feleltél meg az első kérdésre. Nos, milyen messze van a föld az égtől?

- Az bizony éppen olyan messze, mint az ég a földtől.

- Nagyon helyes, Habakuk. Mégiscsak te vagy a legokosabb ember az országban. No, most felelj a harmadik kérdésre: mit gondolkod ék mostan?
  - Felsőged bizony azt gondolja, hogy Habakuk áll felsőged színe előtt, pedig csak a hopmester juhásza áll, ő meg őrzi helyettem a nyáját.
  - Bizony, ha úgy van - mondotta a király -, ez órától fogvást te vagy az én hopmesterem, Habakuk meg csak maradjon juhásznak.
- Így lett a juhászból hopmester, a hopmesterből pedig juhász.